

plass og føle seg trygg, da tror jeg en opplever noe av det beste fjellet kan gi en.

Vi har en lang og anstrengende dag foran oss. Nå vil vi samle krefter til den kommende dyst

Et døgn senere er turen vår over Skarvfjell og Trolla blitt et minne. Vi har stillet vår sult med Betzys kjøttkaker, og vår tørst med utallige glass ingefærøl og soloflasker.

Med en knert whisky og Cesare — hver sin smak — feirer vi turen vår. Vi forteller om det vi har opplevet de siste to dager, og siden forteller Olav om dalen «sin», om klatreturer, fra «Banditten» på Klingefjell og jakthistorier. Om da Iver, hans 10 år gamle gutt, i vinter kom over en kjempestor tiur som var revet ihjel av hubroen, og holdt på å slepe seg fordervet da han naturligvis for enhver pris måtte ha tiuren med seg hjem til far.

Våre venner fra Molde har også mangt å berette, som da Arne Næss, Molde, satte verdensrekord på 100 meter med en av Grasdalens ville okser etter seg.

Først sent på natt dør de siste glør i peisen ut.

HEIDI ARSTAD

Jøldalshytta

Jøldalshytta — der dukket den endelig fram. Vimpelen viftet et muntert velkommen til oss, og vi småsprang det siste stykket. Du, så deilig det var å være her igjen. Er Magna der tro? Jo, det var hun, vi følte det gode smilet og hørte den vennlige stemmen helt ute på trappa. «Gud dag og takk for sist!» Hun førte oss inn i gjesteboken, uten å spørre etter navnene, husket dem slik som hun husker navnene på sine trofaste fjellvandrere.

Hver eneste høst når fjellet kaller, tenker vi at i år skal vi prøve Rondane eller Sylene, men nei, det blir Trollheimen likevel, og det skyldes ikke minst Magna Kjelland, verdens koseste og flinkeste vertinne på fjellets hyggeligste hytte.

Hun er ute av sengen før solen har tenkt å stå opp, hun og to-tre unge jenter som har tatt seg sommerjobb der oppe. Magna står for maten selv, ingen kokk kommer til der. Og maten den kan ikke beskrives, den må smakes. Men så er hun også berømt for sin mat over hele Trollheimen. Ved siden av det daglige stell står hun til langt på natt og baker. Til kaffen vanker det både tre og fire sorter kaker.

Kaffen etter middag, ja, den kosete stund på dagen. Inne i peisestua, hvor flammene kaster mørke skygger oppover de mørke-brune tømmerveggene, sitter vi, synger og prater, mens Magna skjenker kaffe og går fra gruppe til gruppe, snakker vennlig til alle. Det lyser godt humør av henne, og mang en gjest får seg en god latter etter en av hennes replikker. Hun har alltid tid til å slå seg

Jøldalshytta 1963

Foto: Magne Haave

ned blant oss, setter sin ære i å huske hva vi driver med ellers i året, vi kan diskutere alt, betro henne ting som vi vet blir hos henne.

Hun er hele hyttas mamma, og vi kan ikke unngå å bli glad i henne. Nye gjester føler seg hjemme med en gang og søker dit år etter år, for Magna er et unikum, hvordan hun får tid til alt, samtidig som hun tar seg av gjestene, er en gåte. Alt er skinnende rent bestendig. Ja, hun bør nevnes som en av hverdagens små helter.

Hun elsker arbeidet sitt og liker ikke oppstuss om seg selv, men hun fortjener å bli tatt fram i lyset og gitt noen rosende ord, det er vanskelig å gi uttrykk for det på papiret, men jeg har vel alle med meg når jeg mener hun bør ha høyeste utmerkelse for sin innsats.

Det er trist å si adjø til henne og hytta etter våre korte besøk, som gjerne skulle ha vart dobbelt så lenge. Gjestene står i kø for å si farvel og på gjensyn.

Magna har smil og en god klem til oss. Hvordan kan vi glemme henne, glemme kosetunder på kjøkkenet etter at de andre har lagt seg, sitte der med en kopp kaffe og en kake, nettopp tatt ut av ovnen.

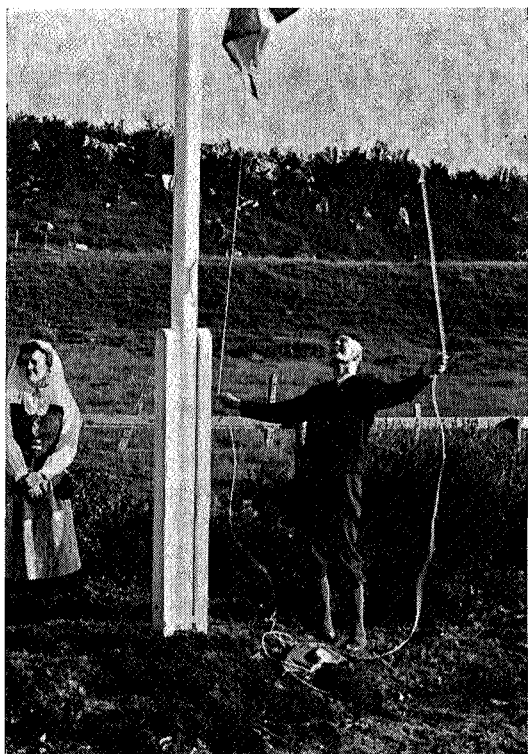
Betjeningen — et vakkert syvkløver

Foto: Magne Haave

Gjestene ankommer til innvielsen

Foto: Magne Haave

Arne Falkanger heiser flagget.
Magna Kjelland (tilv.) Foto: Magne Haave

Vi starter frisk og ut-
hvilt og innrømmer gjerne
at vi går baklengs ut av
hytta for å få med alt. Vi
går i retning Trollheims-
hytta over Geithetta og
snur oss alt i ett for å ka-
ste et siste blikk på Jøl-
dalshytta, på den hvite
røyken som stiger opp av
pipa. Jølvatnet som lig-
ger der skinnende blankt,
kritthvit klevask som vif-
ter muntert i vinden.

Snart er vi oppe på
Geithetta, utsikten er ne-
sten hypnotiserende. Mørk
og dyster går Trollhetta
ned i Svartådalen, opp
etter Langfjellet klynger
bjørka seg fast. Selve fjel-
let skinner i alle brune og
grønne toner. Oppover
Geithetta følger snøen oss

i år, men opp mellom snøfleckene stikker isranunkelen og små-
søten hodet opp. Å, vi møter mye vakkert på veien. Hele fjellet
blomstrer i alle regnbuens farger. Alt i ett må vi fram med fjellfloraen
for å finne navn på alt det vakre. På toppen kaster vi et siste blikk
rundt oss og blir fylt av dyp og inderlig takknemlighet over hva
fjellet gir oss. Vi får venner for livet i menneskene vi møter her oppe.

Dette skulle egentlig være en hyllest til Magna og Jøldalshytta,
men jeg måtte benytte anledningen til å ta med hele Trollheimen.

Den følelsen som strømmer gjennom oss når vi står på Geithetta,
Trollhetta, Snota eller en annen topp, kan ikke beskrives, mektig
og storslagent ligger et stykke Norge foran oss, og vi er ikke flau
over å innrømme at tårene presser på og at vi har en klump i halsen.

HELGE OLSEN

Et dansk TT-medlems opplevelser

Så var tiden igen inde for den årlige tilbagevendende Norgestur. I
år var der desværre kun en uge til rådighed og det manglede ikke
på gode råd og vejledninger fra slægt og venner, som f. eks.: «En
uge er da alt for kort tid. Vil du give alle de penge ud for kun en
uge? Det skulle du vente med til næste år.» O.s.v. Jo vist vilde jeg
langt og alle disse stakler, hvoraf de fleste aldrig havde fornemmet
den «duft af fjell», der allerede på perrongen i Oppdal slår en i møde.
Hvorfor nu i Oppdal? Dufter Fyr, birk og ene m. m. ikke andre
steder i Norges land? Naturligvis gør de det, men når man efter
dagturen gennem Sverige, kravler i sovevognen i Oslo, så vil Oppdal
blive stedet, hvor de første indtryk af ferielandet melder sig. Tilbage
til staklerne. De viste slet ikke, hvad de talte om. Det gjorde DSB's
rejsebureau i København tilsyneladende heller ikke. De gav mig
nemlig billet til sovevognsforbindelsen Oslo—Trondheim 19.40 istedet
for til toget 21.10 fra Oslo. I hvilket min gode ven og norgesspecialist
P. Boesen skulle tilbringe «nattens besværligheder», evt. kun afbrudt
af lobescoves i Hamar. Nu, min billet kunne ikke ændres, så jeg
steg ombord i mit tog, medbringende en sæk, der viste sig umulig
at anbringe i den med kufferter stoppede sovekupe. Men af en eller
anden uforklarlig grund ordnes alting til sidst. Det skete også denne
gang. Mine rejsefæller var som sædvanligt flinke og hyggelige og
snakken gik muntert i sidegangen. En arkitekt fra Trondheim havde
inden Eidsvoll fortalt mig om sin udmærkede Københavnstur. Stak-
kels mand tænkte jeg, da mine egne ønsker var at komme langt væk
fra samme udmærkede by.